

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w m.st. Warszawie

RWA-54/7/586/2001/MK

Warszawa, dn. 9 października 2001 r.

DECYZJA Nr RWA – 41/2001

Na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319), w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, **odmawia się** wszczęcia na wniosek Przedsiębiorstwa Gospodarki Maszynami Budownictwa „Warszawa” w Warszawie postępowania antymonopolowego w sprawie stosowania przez spółkę Warszawski Rolno-Spożywczy Rynek Hurtowy S.A. (WR-SRH S.A.) praktyki ograniczającej konkurencje określonej w art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2000 r. Nr 122, poz. 1319) polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku hurtowego handlu kwiatami w Warszawie poprzez przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do rozwoju konkurencji na skutek podejmowania działań mających na celu likwidację giełdy prowadzonej przez PGMB „Warszawa”.

UZASADNIENIE

W dniu 18 czerwca 2001 r. do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wpłynęło pismo Przedsiębiorstwa Gospodarki Maszynami Budownictwa „Warszawa” w Warszawie prowadzącego giełdę kwiatową przy ul. Bakalarskiej w Warszawie, w którym Przedsiębiorstwo wystąpiło o „wydanie decyzji, przewidzianej w art. 9 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów, stwierdzającej, iż spółka Warszawski Rolno-Spożywczy Rynek Hurtowy S.A. stosuje wobec Wnioskodawcy praktyki ograniczające jego działalność i nakazujące natychmiastowe zaniechanie ich stosowania”.

Przedsiębiorstwo argumentuje, iż jest posiadaczem nieruchomości, na której funkcjonuje giełda kwiatowa – działki nr 44 o powierzchni 19.400m², działki nr 18 o powierzchni 25.558 m², położonych w Warszawie przy ul. Bakalarskiej róg Al. Krakowskiej.

W posiadanie ww. nieruchomości Przedsiębiorstwo weszło na mocy decyzji Prezydium Rady Narodowej Miasta Stołecznego Warszawy z lipca 1970r., decyzji Prezydium Rady Narodowej Miasta Stołecznego Warszawy z 16 lutego 1973r., decyzji Urzędu Dzielnicy Warszawa Ochota Nr 60/88 z dnia 16 maja 1988r. oraz decyzji Urzędu Dzielnicy Warszawa Ochota Nr 61/88 z dnia 16 maja 1988r.

Powołując się na ww. dokumenty, Przedsiębiorstwo w dniu 15 listopada 1996r. wystąpiło do Wojewody Warszawskiego w trybie art. 80 ust. 1a ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1991r. Nr 30, poz. 127 z późn. zm.) z wnioskiem o oddanie przedmiotowych gruntów (stanowiących własność skarbu Państwa) w wieczyste użytkowanie.

Działalność gospodarczą, polegającą na prowadzeniu giełdy kwiatowej zlokalizowanej na ww. działkach Przedsiębiorstwo podjęło w 1992r.

Na podstawie umów zawartych z Urzędem Gminy Warszawa Ochota (z dnia 22 marca

1993r.) oraz z Urzędem Gminy Warszawa Włochy (z dnia 6 stycznia 1995r.) Przedsiębiorstwo zostało upoważnione do wykonywania inkasa opłaty targowej.

Uzasadniając swoje wystąpienie, Wnioskodawca podnosi zarzut, iż Spółka Warszawski Rolno-Spożywczy Rynek Hurtowy S.A. od 1999r. stosuje praktyki nieuczciwej konkurencji zmierzające do przejęcia klientów Przedsiębiorstwa, dążąc – w jego ocenie – do całkowitej likwidacji giełdy. W związku z powyższym Przedsiębiorstwo w dniu 14 marca 2000r. wystąpiło do Sądu Gospodarczego w Warszawie z pozwem o zaniechanie czynów nieuczciwej konkurencji (sygn. XV G.C. 39/00).

Wnioskodawca podkreśla, iż eskalacja działań Spółki, zmierzających do wyeliminowania Przedsiębiorstwa z rynku handlu kwiatami nastąpiła w 2001r.

Pismem z dnia 5 czerwca 2001r. spółka WR-SRH S.A., powołując się na bliżej nieokreśloną umowę dzierżawy Nr UI/19/2001 z dnia 10 maja 2001r., wezwała PGMBW „do usunięcia do dnia 15 czerwca 2001r. wszystkich naniesień znajdujących się na działkach oznakowanych w ewidencji gruntów jako 44/1, 18/1, 17/1”, stanowiących część użytkowanej przez Przedsiębiorstwo nieruchomości, na której funkcjonuje giełda kwiatowa.

Przedsiębiorstwo podnosi ponadto, iż Prezes Spółki zapowiedział przystąpienie do pozaprawnych działań mających na celu przejęcie terenu giełdy (tego typu sformułowań użył w rozmowie z Dyrektorem Wydziału Przekształceń Własnościowych, Nadzoru Założycielskiego i Właścicielskiego Zarządu Miasta Stołecznego Warszawy).

Wnioskodawca przekazał jednocześnie informację, iż wspomniana umowa dzierżawy, na którą powołuje się Spółka, została przez nią zawarta z byłą właścicielką nieruchomości, na której znajduje się giełda, wywłaszczoną w 1969r. Jako tytuł prawny do rozporządzania przez ww. osobę fizyczną spornym terenem, Spółka wskazuje decyzję Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast nr GN.5.3-R-60/2001.

Z informacji zawartych w załączonym do przedmiotowego wniosku piśmie Zarządu Miasta Stołecznego Warszawy (reprezentującego organ założycielski Przedsiębiorstwa) z dnia 7 czerwca 2001r. wynika, ww. decyzja nie jest prawomocna, albowiem został złożony wniosek o którym mowa w art. 127 § 3 k.p.a., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją GN.5.3-R-60/2001.

Prezes Urzędu pismem z dnia 27 czerwca 2001 r. wezwał Przedsiębiorstwo do uzupełnienia i skonkretyzowania wniosku w świetle ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ze względu na fakt, iż wniosek nie zawierał precyzyjnego określenia podstawy prawnej zarzutów, Prezes Urzędu wezwał Przedsiębiorstwo do wskazania konkretnych przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, których naruszenie zarzuca spółce Warszawski Rolno-Spożywczy Rynek Hurtowy S.A.

Jednocześnie, Prezes Urzędu ww. pismem wezwał Przedsiębiorstwo do szczegółowego uzasadnienia stawianych zarzutów - wyjaśnienia okoliczności sprawy, wskazania faktów oraz dowodów potwierdzających, iż dane działania wyczerpują znamiona zarzucanej spółce WR-SRH S.A. praktyki ograniczającej konkurencję

Przedsiębiorstwo pismem z dnia 4 lipca 2001r. sprecyzowało, iż działania spółki Warszawski Rolno-Spożywczy Rynek Hurtowy S.A. mające na celu likwidację giełdy prowadzonej przez Wnioskodawcę, naruszają – w jego ocenie – art. 8 ust. 1 pkt 5 ustawy.

Uzasadniając postawiony zarzut, Wnioskodawca stwierdził, iż „Prezes spółki WR-SRH S.A. publicznie, na spotkaniu z kupcami handlującymi na giełdzie wnioskodawcy, w dniu 18 czerwca 2001r. w obecności przedstawiciela prasy oświadczył, iż zmusi do odejścia z giełdy kupców, jeśli nie zrobią tego dobrowolnie.

siły rynkowej nie jest zakazane prawem konkurencji, dominacja nie wyklucza bowiem konkurencji. Stwierdzenie, że dane przedsiębiorstwo posiada pozycję dominującą, samo w sobie nie stanowi więc zarzutu, lecz oznacza że niezależnie od przyczyn, które stanowią, że zajmuje ono tak silną pozycję, ponosi szczególną odpowiedzialność za niedopuszczenie, by jego działanie utrudniało skuteczną i nie zniekształconą konkurencję¹ rozumianą jako otwarty dostęp do rynku na równych prawach dla wszystkich, charakteryzującą się rywalizacją przedsiębiorców o to, by w drodze oferowania lepszych cen lub warunków sfinalizować transakcje z partnerem handlowym.

Przez rynek właściwy rozumie się rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji (art. 4 pkt 8 ww. ustawy).

Za istotę praktyk ograniczających konkurencję uznaje się bezprawne zastosowanie (nadużycie) siły rynkowej przez przedsiębiorcę posiadającego pozycję dominującą na rynku, prowadzące do ograniczenia samodzielności pozostałych uczestników rynku (kontrahentów, konkurentów) oraz wymuszenie, aby uczestniczyli w obrocie na zasadach im narzuconych i mniej korzystnych niżby to wynikało z działania nieskrępowanych mechanizmów rynkowych w warunkach istnienia konkurencji.

Zatem, w przypadku zarzutu podnoszonego przez Wnioskodawcę, koniecznym warunkiem dla uznania danego zachowania Spółki za naruszające przepis art. 8 ust. 2 pkt 5 byłoby wykazanie, iż działania Spółki, noszące - w ocenie Przedsiębiorstwa - znamiona praktyk ograniczających konkurencję polegających na przeciwdziałaniu ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji, wynikały z posiadanej przez ww. przedsiębiorcę pozycji dominującej.

Tymczasem analiza informacji przekazanych przez Wnioskodawcę pozwala na stwierdzenie, iż w przedmiotowej sprawie działania Spółki opisywane przez Wnioskodawcę nie mogą zostać uznane za przejaw dominacji rynkowej w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ograniczenie swobody działalności uczestników rynku, nie będącej następstwem dominacji rynkowej, która ma swoje źródło w wysokim udziale w rynku, nie ma charakteru praktyki ograniczającej konkurencję. W takim przypadku ochrony swoich praw podmiotowych strona może dochodzić na drodze postępowania cywilnego, nie zaś w trybie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (por.: S. Gronowski: Ustawa antymonopolowa. Komentarz. Wydawnictwo C.H. BECK Warszawa 1996, s. 100-101).

Kwestionowane przez Wnioskodawcę działania nie wynikają i nie są następstwem posiadanej przez Spółkę pozycji dominującej, lecz mogą być jedynie postrzegane jako przejaw walki konkurencyjnej przedsiębiorcy będącego konkurentem Wnioskodawcy, prowadzącego działalność na rynku, na którym funkcjonuje Przedsiębiorstwo i jako takie powinny być analizowane w aspekcie naruszenia przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 1993r. o zwalczaniu czynów nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 1993r. Nr 47, poz. 211 z późn. zm.), której zadaniem jest zapewnienie przestrzegania przez przedsiębiorców oraz inne osoby uczciwych reguł gry w działalności gospodarczej dla zapobieżenia zafałszowania konkurencji.

Sam Wnioskodawca, uzasadniając zarzut naruszenia przez spółkę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wielokrotnie stwierdza, iż kwestionowane przez niego

¹ Sprawa nr 322/1, N.V. Nederlandsche Baden - Industrie Michelin v Commission of the European

Zdaniem Wnioskodawcy, naruszeniem art. 8 ust. 1 pkt 5 ustawy było również złożenie przez Spółkę skargi do STOEN S.A., zawierającej zarzut, iż Przedsiębiorstwo „zaniedbuje podstawowe przepisy bezpieczeństwa energetycznego, stwarzając zagrożenie zdrowia i życia ludzkiego” m.in. poprzez niewłaściwe umiejscowienie przewodów elektrycznych. Przeprowadzona przez STOEN S.A. kontrola nie wykazała żadnych nieprawidłowości w zakresie objętym skargą.

Znamiona praktyki określonej w art. 8 ust. 1 pkt 5 ustawy nosi również – w ocenie Wnioskodawcy – złożenie przez Spółkę skargi do Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego, dotyczącej niewłaściwego umiejscowienia instalacji elektrycznej.

Wnioskodawca podkreśla, iż ww. działania konkurencyjnej firmy „są niewątpliwie czynami utrudniającymi pracę przedsiębiorstwa”.

Wnioskodawca podnosi, iż czynem nieuczciwej konkurencji, jest także rozdawanie kupcom wjeżdżającym na giełdę przy ul. Bakalarskiej ulotek informujących o wprowadzeniu przez Spółkę opłaty dobowej w wysokości 100 zł, w sytuacji, gdy Przedsiębiorstwo pobiera opłatę w wysokości 6-18 zł w zależności od wielkości samochodu.

Powyższe działania Spółki, w ocenie Przedsiębiorstwa, zmierzają do wyeliminowania Wnioskodawcy z rynku hurtowego handlu kwiatami w rejonie Warszawy. Przedsiębiorstwo podkreśla, iż jest jedynym konkurentem Spółki na ww. rynku, zaś każde ograniczenie jego działalności pozwala Spółce na zwiększenie udziału w rynku.

W dniu 21 sierpnia 2001r. do Prezesa Urzędu wpłynęło pismo Przedsiębiorstwa stanowiące uzupełnienie wniosku z dnia 18 czerwca 2001r. w którym Wnioskodawca przekazał informację, iż Spółka dopuściła się kolejnego czynu mającego na celu likwidację giełdy kwiatowej. W dniu 18 lipca 2001r. Spółka, powołując się na przysługujące jej – w ocenie Spółki – prawo do nieruchomości, na której funkcjonuje giełda kwiatowa, podjęła próbę zajęcia terenu giełdy siłą. Spółka rozpowszechniała jednocześnie ulotki, z treści których wynikało, iż teren giełdy kwiatowej został zwrócony byłemu właścicielowi oraz, że „żaden sąd ani organ nie może i nie ma podstaw do zmiany tej decyzji”.

Zdaniem Wnioskodawcy, poprzez pominięcie w ww. ulotce całokształtu postępowań administracyjnych dotyczących spornego terenu Spółka sugerowała kupcom prowadzącym działalność na giełdzie kwiatowej, iż działania zarządcy giełdy nie mają żadnych podstaw prawnych.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Wnioskodawca wystąpił do Prezesa Urzędu z wnioskiem o wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie nakazania zaniechania praktyk ograniczających konkurencję, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ww. ustawy zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców.

Nadużywanie pozycji dominującej polega w szczególności na przeciwdziałaniu ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji (art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy).

Jako pozycję dominującą rozumie się pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów; domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku przekracza 40 % (art. 4 pkt 9 ww. ustawy).

Sam fakt posiadania pozycji dominującej nie narusza jeszcze prawa. Zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości „posiadanie przez przedsiębiorcę

działania Spółki stanowią czyny nieuczciwej konkurencji.

W oparciu o przepisy ustawy o zwalczaniu czynów nieuczciwej konkurencji, Przedsiębiorstwo wystąpiło do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy Sądu Gospodarczego z pozwem o zaniechanie czynów nieuczciwej konkurencji, polegających na (1) rozpowszechnianiu wśród klientów Przedsiębiorstwa nieprawdziwych informacji o Przedsiębiorstwie, w celu przejęcia jego klientów, (2) rozdawaniu klientom Przedsiębiorstwa ulotek zawierających fałszywe informacje dotyczące decyzji władz gminy o innym przeznaczeniu terenu na którym jest prowadzona giełda, (3) wzywaniu klientów przedsiębiorstwa przez głośnik na terenie giełdy do przejścia na giełdę Spółki, (4) zamieszczanie w prasie oszczerczych artykułów o zamiarze podwyższenia przez Przedsiębiorstwo opłaty targowej, (5) podkreślanie mocnej pozycji Spółki poprzez uwypuklanie informacji o udziale kapitałowym Skarbu Państwa (pозew z dnia 14 marca 2000r.).

Należy w tym miejscu podnieść, iż obie ustawy, na które powołuje się Wnioskodawca w trakcie sporu ze Spółką, regulują tę samą sferę stosunków społecznych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, zwaną często konkurencją gospodarczą. Jednakże odmienne są zadania realizowane za pomocą każdej z ustaw.

Zadaniem ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest zapewnienie istnienia konkurencji jako istotnego mechanizmu systemu gospodarczego, konkurencyjnej struktury rynku oraz zabezpieczenie wolności (swobody działania) podmiotów gospodarczych. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów należy do dziedziny prawa publicznego, a prawo to ma na celu ochronę interesu ogólnospołecznego. Z treści art. 1 ust. 1 ww. ustawy wyraźnie wynika, iż określa ona warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Ma ona zatem na celu ochronę interesu ogólnospołecznego, któremu muszą być podporządkowane partykularne interesy uczestników rynku. Publicznoprawny charakter ustawy oznacza, że nie wszystkie zachowania podmiotów gospodarczych i ich związków, nawet formalnie podlegające literze prawa, uzasadniają uruchomienie przewidzianych przez nią instrumentów. Powinno to następować tylko wówczas, gdy w następstwie zachowań naruszających ustawę zagrożony jest interes ogólnospołeczny. Zgodnie z orzecznictwem antymonopolowym nie każde naruszenie prawa w stosunkach cywilnoprawnych kwalifikuje sprawę do postępowania antymonopolowego. Decyduje o tym właśnie naruszenie przez przedsiębiorcę, w następstwie stosowania zabronionych praktyk ograniczających konkurencję, interesu publicznoprawnego. Naruszenie zaś tego interesu ma miejsce wówczas, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, względnie gdy działania te wywołują w rynku inne niekorzystne zjawiska (por.: wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 24 stycznia 1991r., sygn. akt XV Amr 8/90; S. Gronowski: Ustawa antymonopolowa. Komentarz. Wydawnictwo C.H. BECK Warszawa 1996, s. 1-2).

Odmienne są natomiast zadania ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Stoi ona na straży przestrzegania przez przedsiębiorców oraz inne osoby uczciwych reguł konkurencji, a więc dotyczy sposobów walki konkurencyjnej. Przewidziana nią ochrona służy zatem głównie indywidualnym interesom przedsiębiorców, klientów i konsumentów, a wszczęcie postępowania następuje jedynie na żądanie osoby uprawnionej (por.: „Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji – Komentarz” pod red. Janusza Szewczyka Wydawnictwo C. H. Beck Warszawa 2000, str. 64-65).

Prezes Urzędu wając zasadność zarzutów przedstawionych przez Wnioskodawcę uznaje, iż przedmiotowa sprawa nie ma charakteru antymonopolowego, posiada natomiast charakter indywidualnego sporu pomiędzy przedsiębiorcami prowadzącymi działalność na lokalnym rynku hurtowego handlu kwiatami w rejonie Warszawy.

Z uwagi na okoliczność, iż działania Spółki podejmowane w 2001r. w stosunku do Wnioskodawcy uzasadniane są faktem zawarcia przez Spółkę umowy dzierżawy z osobą, która – zdaniem Spółki – jest właścicielem nieruchomości na której funkcjonuje giełda kwiatowa, zasadnicze znaczenie w niniejszej sprawie ma kwestia ustalenia prawa do ww. nieruchomości.

Z informacji przekazanych przez Wnioskodawcę wynika, iż kwestia ta nie została dotychczas rozstrzygnięta, albowiem został złożony wniosek ,o którym mowa w art. 127 § 3 k.p.a., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast nr GN.5.3-R-60/2001, stanowiącej podstawę do rozporządzania spornym terenem przez byłą właścicielkę wywłaszczoną w 1969r.

Zgodnie z orzecznictwem antymonopolowym „organ antymonopolowy nie jest powołany, ani nie ma kompetencji do rozstrzygania w kwestii stosunków własnościowych [...] Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może dokonywać rozstrzygnięć w tym zakresie w indywidualnych sprawach nawet, gdy jest to niezbędne dla oceny zachowań strony w zakresie stosowania praktyki monopolistycznej” (por.: wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 6 czerwca 2001r., sygn. akt XVII Ama 81/00).

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż kwestionowane przez Wnioskodawcę działania spółki Warszawski Rolno-Spożywczy Rynek Hurtowy S.A. nie wypełniają znamion praktyk ograniczających konkurencję określonych w art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może, w drodze decyzji odmówić wszczęcia postępowania antymonopolowego, jeżeli w sposób oczywisty z zawartych we wniosku oraz posiadanych przez Prezesa Urzędu informacji wynika, że nie naruszono zakazu określonego w art. 5, w zakresie niewyłączonym na podstawie art. 6 i 7, lub zakazu określonego w art. 8.

Jak wskazano wyżej, z informacji przedstawionych przez Przedsiębiorstwo bezspornym jest, iż Spółka nie naruszyła zakazu określonego w art. 8 ww. ustawy. Tym samym żądanie Wnioskodawcy w zakresie wszczęcia postępowania w sprawie stosowania przez WR-SRH S.A. praktyk ograniczających konkurencję nie może zostać uwzględnione.

W związku z powyższym, orzeka się jak w sentencji.

Od decyzji niniejszej służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Antymonopolowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem niniejszej Delegatury.

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów

Otrzymuje:

**Przedsiębiorstwo Gospodarki
Maszynami Budownictwa „Warszawa”**
ul. Olesińska 21
02-548 Warszawa

DYREKTOR
Delegatury w m. st. Warszawie
Janusz Król